

Nr 32

Av herr **Hamrin** i Jönköping m. fl., om förbud mot professionell boxning.

(Lika lydande med motion nr 23 i Första kammaren)

Frågan om boxningssporten, dess hälsovådlighet, dess skadeverkningar, dess existensberättigande, har vid upprepade tillfällen varit föremål för riksdagens prövning. Uppmärksamheten har riktats mot såväl den amatörmässigt bedrivna sporten som den professionella. Vad den förra verksamheten beträffar, har yrkanden ställts, som går ut på att ingen del av anslaget till idrottens främjande skulle få disponeras för stöd åt boxningssporten. Detta krav ställs även i år i en särskild motion.

Här skall i huvudsak endast frågan om förbud mot yrkesmässigt utövad boxning tas upp till debatt och göras till föremål för ett yrkande. I princip finns enligt vår uppfattning eljest ingen anledning att i detta avseende företa en boskillnad. Det gäller om sporten som sådan, att antingen den utövas i amatörmässiga former eller yrkesmässigt, är den till sin karaktär och till sitt syfte ensartad. Till skillnad från all annan sportverksamhet gäller om boxningen, att den som avsiktligt tillfogar en motståndare en svår skada, icke diskvalificeras, utan i stället utropas som segrare. I detta ovedersägliga faktum ligger en förkrossande dom över boxningssporten.

Det är emellertid från vissa synpunkter förstäeligt, att en uppenbarligen växande opinion kräver en särskilt stark reaktion från samhällets sida mot professionell boxning och att bestämda krav rests på införandet av regelrätta förbudsföreskrifter, då det gäller just den yrkesmässigt utövade boxningen, när denna obestriddligen försiggår i särskilt hälsovådliga och stötande former. Det skall här erinras om att i remissyttranden rörande ett år 1961 av en särskild utredningsman framlagt betänkande om boxningssportens skadeverkningar såväl medicinalstyrelsen som socialstyrelsen med starka sakargument förfäktade den meningen att boxningen i sin professionella — och mest utmanande — form borde förbjudas i Sverige. Det förtjänar vidare framhållas, att den nyss åberopade utredningsmannen fann en expansion av den professionella boxningen i vårt land olämplig. Utvecklingen efter nämnda tidpunkt har emellertid gått i riktning icke mot en beskärning av verksamheten i fråga, men väl mot en publikmässigt våldsam upphaussning, med allt vad detta innebär av ökade risker i enskilda konkreta fall och av ett allmänt förråande inflytande, som det måste vara en samhällsangelägenhet av yttersta vikt att bekämpa

och stävja. Det kan icke från någon enda synpunkt försvaras, att enskilda skall göra sig stora pengar på en hantering, som direkt går ut över män niskors liv och hälsa.

Det synes obestridligt, att tungt vägande skäl av medicinsk och humanitär art kan anföras som stöd för vittgående åtgärder från samhällets sida mot ett vidmakthållande och en utbredning av boxningssporten. Att denna i varje fall i sin yrkesmässigt bedrivna del bör i lag förbjudas, kan det icke längre få råda någon tvekan om. Helt adekvat har för de uppvisningar i fysiskt våld och råhet, varom det här rör sig, myntats begreppet legaliserad misshandel, och den ironiska frågan har ställts, hur stora skador en medborgare *lagligen* skall i ett välfärdssamhälle ha rätt att tillfoga en annan medborgare. Vad som sker i en boxningsring skulle självfallet, om det i stället försiggick på allmän plats, bli föremål för rent polisiära och domstolsmässiga åtgärder.

Det finns också anledning att på nytt dra fram i ljuset de ord, som i ett den 6 juni 1959 daterat nummer av en av de mest ansedda allmänmedicinska vetenskapliga tidskrifterna på engelskt språk, *The Lancet*, stod att läsa:

De medicinska skälen mot boxningen är nu så starka, att det är läkarnas klara plikt att kämpa för att den helt avskaffas. 64 dödsfall bland boxare på fyra år är ett avskräckande pris att betala för en sport, som gör hjärnan och med denna förknippade ytterst känsliga organ såsom ögat till en legitim måltavla.

Som bekant har under den tid som gått, sedan detta skrevs, antalet av genom boxning dödade eller svårt fysiskt och mentalt skadade avsevärt stigit. På olika håll i världen har under den senaste tioårsperioden 165 boxare avlidit på grund av den misshandel de avsiktligt utsatts för. Det synes icke rimligt, att de svenska myndigheterna avstår från att effektivt ingripa, tills nya tragedier inträffar, kanske på allra närmaste håll och med direkt dödlig utgång.

Med hänvisning till det ovan anförda hemställas,

att riksdagen måtte besluta om stadgande av förbud mot tävlingar och uppvisning i boxning mellan professionella utövare av sporten i fråga.

Stockholm den 12 januari 1967

Yngve Hamrin (fp) Blenda Ljungberg (h) Olaus Nyberg (fp)
i Jönköping

Gördis Hörnlund (s) Viola Sandell (s) David Gomér (cp)

Eric Nelander (fp) Karin Wetterström (h)